

Zitting 1982–1983

17 766

Overeenkomst met Sri Lanka tot het vermijden van dubbele belasting en het voorkomen van het ontgaan van belasting, met Protocol; Colombo, 17 november 1982

Nr. 1

BRIEF VAN DE MINISTER VAN BUITENLANDSE ZAKEN

Ter griffie van de Eerste en van de Tweede Kamer der Staten-Generaal ontvangen op 1 februari 1983. De wens dat deze overeenkomst aan de uitdrukkelijke goedkeuring van de Staten-Generaal zal worden onderworpen, kan door of namens een of beide Kamers of door ten minste vijftien leden van de Eerste Kamer dan wel dertig leden van de Tweede Kamer te kennen worden gegeven uiterlijk op 3 maart 1983.

Aan de Voorzitters van de Eerste Kamer en van de Tweede Kamer der Staten-Generaal

's-Gravenhage, 28 januari 1983

Ter voldoening aan het bepaalde in het tweede lid van artikel 60 en onder verwijzing naar het derde lid van artikel 61 van de Grondwet, de Raad van State gehoord, heb ik de eer u hierbij de tekst over te leggen van de op 17 november 1982 te Colombo tot stand gekomen Overeenkomst tussen het Koninkrijk der Nederlanden en de Democratische Republiek Sri Lanka tot het vermijden van dubbele belasting en het voorkomen van het ontgaan van belasting met betrekking tot belastingen naar het inkomen en naar het vermogen, met Protocol (Trb. 1982, 191)¹.

Een toelichtende nota bij deze overeenkomst gelieve u hiernevens aan te treffen.

De goedkeuring wordt alleen voor Nederland gevraagd.

De Minister van Buitenlandse Zaken,
H. van den Broek

¹ Nedergelegd op de bibliotheek ter inzage voor de leden.

Toelichtende nota

Geruime tijd geleden hebben besprekingen plaatsgevonden tussen een Nederlandse en Ceylonese delegatie over een verdrag ter vermijding van dubbele belasting tussen beide landen. Bij deze besprekingen bleek dat de verschilpunten van dien aard waren, dat niet aannemelijk was, dat verdere onderhandelingen met Ceylon (thans Sri Lanka) onder de toenmalige omstandigheden met succes zouden worden bekroond.

Nadat Sri Lanka evenwel in de loop van de zeventiger jaren kennis genomen had van de inmiddels door Nederland gesloten belastingverdragen met Singapore en Indonesië, welke enigszins representatief zijn voor het beleid, dat door Nederland in de verhouding tot ontwikkelingslanden wordt nagestreefd, vonden in de loop van 1980 op initiatief van Sri Lanka opnieuw onderhandelingen plaats. Deze zijn uitgemond in de ondertekening van de hierbij ter goedkeuring voorgelegde overeenkomst met bijbehorend protocol.

Als uitgangspunt van de besprekingen diende de modelconventie, zoals door het Fiscale Comité van de OESO in 1963 opgesteld en in 1977 gewijzigd. In een aantal in de overeenkomst neergelegde bepalingen is daarvan echter afgeweken, met name ten einde rekening te houden met de inzichten, welke zijn ontwikkeld door de VN-groep van deskundigen ter zake van belastingverdragen tussen ontwikkelde en in ontwikkeling zijnde landen en welke thans zijn neergelegd in de «United Nations Model Double Taxation Convention between Developed and Developing Countries» (het VN-modelverdrag). Sri Lanka was sinds 1972 in de genoemde groep van deskundigen vertegenwoordigd.

De opvattingen van de VN-groep van deskundigen zijn in de met Sri Lanka gesloten overeenkomst – naast de hierna te bespreken bronheffingen op dividenden, interest en royalty's – terug te vinden in artikel 5, waarin een ruimere omschrijving van het begrip «vaste inrichting» is opgenomen dan in verdragen tussen geïndustrialiseerde landen gebruikelijk is, zomede in artikel 8, waarin voor de winst van scheepvaartondernemingen een verdeling van de heffingsbevoegdheid is voorzien. Daarnaast kan artikel 14 (zelfstandige arbeid) genoemd worden, waarin de belastingheffing van de werkstaat niet uitsluitend aanknoopt bij de aanwezigheid van een zogenaamd «vast middelpunt» aldaar, maar ook bij een verblijf in de werkstaat dat een zekere periode in een belastingjaar overschrijdt.

Met betrekking tot dividenden is overeengekomen dat beide staten dividenden die aan een inwoner van de andere staat worden betaald slechts aan een beperkte bronheffing mogen onderwerpen. Voor dividenden die in een deelnemingsverhouding aan de vennootschap van het andere land worden uitgekeerd, mag deze bronheffing ten hoogste 10% bedragen en voor alle andere dividenden ten hoogste 15% (artikel 10, tweede lid). Een deelnemingsverhouding wordt aanwezig geacht indien de ontvangende vennootschap tenminste 25% bezit van het kapitaal van de vennootschap die de dividenden betaalt. Voor Sri Lanka betekent dit een verlaging van het autonome tarief dat voor de jaren 1979 en 1980 $38\frac{1}{3}\%$ bedroeg en met ingang van 1981 25% zal bedragen, voor Nederland een verlaging van het autonome tarief van 25%.

Ten aanzien van interest bedraagt in Sri Lanka het autonome tarief thans maximaal $66\frac{1}{3}\%$, terwijl in Nederland, zoals bekend, uitgaande interest niet aan een bronheffing is onderworpen. Overeengekomen is, dat ten aanzien van interest beide landen een bronheffing van ten hoogste 10% mogen toepassen (artikel 11, tweede lid). In afwijking hiervan mag, ingevolge onderdeel III van het bij de overeenkomst behorende protocol bankinterest niet aan een hogere bronheffing dan 5% worden onderworpen, terwijl deze bronheffing zelfs lager kan worden, indien tussen Sri Lanka en enig andere lid-staat van de EG (met uitzondering van het Verenigd Koninkrijk in verband met de Commonwealth-relatie) na een periode van drie jaar na de inwerkingtreding van de overeenkomst een lager percentage dan 5 van

Gelet op het bepaalde in artikel 25a, vierde lid juncto derde lid, onder b, van de Wet op de Raad van State, blijft openbaarmaking van het advies van de Raad van State en het nader rapport achterwege.

toepassing is. Aan deze lagere heffing ter zake van bankinterest ligt de overweging ten grondslag, dat banken veelal tussenpersonen zijn en hoge bronheffingen in verband met de kostenfactor geen stimulans zijn voor het aantrekken van bankleningen. In het geval dat interest wordt betaald aan de overheid van een van de staten of aan een financiële instelling, welke beheerst wordt door die overheid dient de bronheffing geheel achterwege te blijven (artikel 11, derde lid).

Ten aanzien van royalty's bedraagt in Sri Lanka het autonome tarief thans 66 $\frac{1}{9}$ %, terwijl in Nederland uitgaande royalty's niet aan een bronheffing zijn onderworpen. Overeengekomen is, dat ten aanzien van royalty's beide landen een bronheffing van ten hoogste 10% mogen toepassen (artikel 12, tweede lid). Op verzoek van Nederland is in onderdeel V van het protocol neergelegd, dat betalingen voor bepaalde technische diensten niet als royalty's in de zin van artikel 12 worden beschouwd, maar dat zij worden behandeld op de voet van het bepaalde in artikel 7 (winst) of artikel 14 (zelfstandige arbeid).

Met betrekking tot de belastingheffing over winsten van ondernemingen (artikel 7) volgt de overeenkomst in hoofdzaak het patroon van bepalingen dat in het modelverdrag van de OESO is neergelegd. De hiervoor reeds vermelde uitbreiding van het begrip «vaste inrichting» bewerkstelligt evenwel, dat Sri Lanka wat ruimere heffingsbevoegdheden heeft dan in de verhouding tussen ontwikkelde landen het geval is. Deze uitbreiding betreft met name hetgeen is bepaald in artikel 5, derde lid. Vergelijkbare bepalingen komen overigens reeds voor in de overeenkomst ter voorkoming van dubbele belasting die Nederland met Indonesië heeft gesloten (Trb. 1973, 53). Het bepaalde in onderdeel II, b, van het Protocol, met betrekking tot de aftrekbaarheid van tussen vaste inrichting en hoofdkantoor betaalde interest, royalty's en bepaalde andere kosten is afkomstig uit het reeds eerder genoemd VN-modelverdrag.

Met betrekking tot de belastingheffing over winsten van luchtvaartondernemingen wordt het OESO-patroon gevolgd. Deze winsten zijn slechts belastbaar in de Staat waar de werkelijke leiding van de onderneming is gelegen (artikel 8, eerste lid). Ondanks de aandrang die van Nederlandse zijde wordt uitgeoefend, was Sri Lanka niet bereid deze regel ook te aanvaarden voor de winsten van scheepvaartondernemingen. Uiteindelijk is overeenstemming bereikt over een compromisoplossing waarbij ook voor de andere staat dan die waar de plaats van de werkelijke leiding is gelegen een zeker heffingsrecht is ingeruimd. De te belasten winst wordt daarbij vastgesteld op ten hoogste 6% van de ter zake van uitgaande vrachten ontvangen bedragen, en het tarief van de belasting wordt tot de helft teruggebracht (artikel 8, tweede lid). Een vergelijkbare regeling is Nederland in het met Singapore gesloten verdrag overeengekomen (Trb. 1971, 95). Ook het verdrag met Thailand (Trb. 1975, 113) voorziet in een verdeling van het heffingsrecht.

De wijze van vermijding van dubbele belasting is in artikel 23 van de overeenkomst geregeld. De Nederlandse regeling wijkt, evenals in de recente overeenkomsten tot het vermijden van dubbele belasting met Nieuw-Zeeland (Trb. 1980, 176) en met het Verenigd Koninkrijk (Trb. 1980, 205), in zoverre af van de vroeger gebruikelijke formulering, dat in de onderwerpelijke overeenkomst wel wordt aangegeven voor welke bestanddelen van het inkomen de vrijstellingsmethode respectievelijk de verrekeningsmethode zal gelden, doch dat voor de technische uitwerking van deze methode wordt verwezen naar de Nederlandse wetgeving, dat wil zeggen het Besluit voorkoming dubbele belasting (KB van 7 april 1965, laatstelijk gewijzigd bij KB van 11 december 1980, Stb. 708). Opmerking verdient, dat ingevolge artikel 23, derde lid, in verband met artikel 8, tweede lid, Nederland aan Nederlandse scheepvaartondernemingen geen vrijstelling voor de in Sri Lanka belastbare winst verleent, doch de belasting van Sri Lanka met de Nederlandse belasting ter zake verrekent. Sri Lanka zal van zijn kant, wat de wijze van voorkoming van dubbele belasting betreft, steeds de verreke-

ningsmethode volgen. In overeenstemming met soortgelijke regelingen in door Nederland met andere ontwikkelingslanden gesloten belastingverdragen, wordt in Nederland in gevallen, waarin Sri Lanka als gevolg van bijzondere stimuleringsmaatregelen ter bevordering van de economische ontwikkeling in Sri Lanka minder belasting heft over dividenden, interest en royalty's dan het ingevolge de bepalingen van de overeenkomst mag heffen, een hogere verrekening toegestaan, en wel tot de verdragspercentages (artikel 23, vierde lid). Het effect van deze bepaling (de zg. tax-sparing-credit-bepaling) is, dat bijzondere opofferingen welke Sri Lanka zich getroost, niet illusoir worden gemaakt door belastingheffing in Nederland. Aangezien bovengenoemde regeling samenhangt met de positie van Sri Lanka als ontwikkelingsland, is in onderdeel VII van het protocol vastgelegd, dat de bepalingen van de overeenkomst krachtens welke de door Nederland te verrekenen belasting meer kan bedragen dan de belasting die Sri Lanka in feite over die inkomsten heft, na een tijdvak van 10 jaren volgende op de inwerkingtreding van de overeenkomst onderwerp van nader beraad zullen uitmaken.

Voor het overige bevat de overeenkomst de gebruikelijke bepalingen welke, behoudens kleine aanpassingen, in overeenstemming zijn met de bepalingen van het OESO-modelverdrag van 1977. Met name worden hier genoemd bepalingen inzake non-discriminatie (artikel 24), onderling overleg (artikel 25) en de uitwisseling van inlichtingen (artikel 26). De overeenkomst treedt in werking op de laatste van de data waarop de regeringen van beide landen elkaar schriftelijk hebben meegedeeld dat aan de in hun onderscheiden landen vereiste grontwettelijke procedure is voldaan. Zij vindt daarna voor Nederland toepassing voor belastingjaren en -tijdvakken die aanvangen op of na 1 januari 1979 (artikel 30).

Voor wat het Koninkrijk betreft zal de overeenkomst alleen voor Nederland gelden. In artikel 29 is echter bepaald, dat de overeenkomst in al dan niet gewijzigde vorm kan worden uitgebreid tot de Nederlandse Antillen. Indien daartoe wordt overgegaan zal zulks geschieden door middel van een ter zake afzonderlijk te sluiten overeenkomst.

De Staatssecretaris van Financiën,
H. E. Koning

De Staatssecretaris van Buitenlandse Zaken,
W. F. van Eekelen